

ILYENKOR TÉLEN

P A P J Ó Z S E F

Tolnai Ottónak

Ilyenkor télen sokszor megesik,
hogy egy induló parányi erdő
motoszkál fejemben.
S szurkolok neki: nőne, terjedne, sokasodna
s derítene fel a pusztasággá sivárult táj
elviselhetetlenül szomorú arcát.
B. M. Z. ültette fejembe ezt a bogarat
(jelen voltam, amint éppen hét
egyívású akácsuhángot rakott fel
– úgy nyersen alig kivehető, savós
színekkel – a kerámialapra).
Akkortájt már véglegesen
felszámolták a síkság tanyavilágát
mindenható jövőtervezőink,
az akácosokat is a ledöntött tanyák körül,
biztos fogódzóit a rosszul tájékozódó szemnek,
s apró vadjaink téli menedékét.
Ő is már csak emlékeiből
idézhette meg azt a kis akácoázist . . .
Téli kép lett a lap égetés után:
a szúrós ágakon gyászoló, borzas verebek,
s a fölénk kanyarintott gyöngyház égből
tisztára dermedt hangok hallatszottak,

---

cérnavékony hangok kislány korából,
az elsüllyedt Bánát, s az árva
szentgyörgyi ház kísértő jajveszékelése.

Becse, 1995 decembere